

Kepan linjaus vero-oikeudenmukaisuudesta

Luonnos huhtikuu 2013

Tämä linjaus määrittelee Kepan kannalta keskeiset kysymykset vero-oikeudenmukaisuudesta ja verojen merkityksestä kehityksessä sekä esittää niihin liittyvät Kepan vaatimukset Suomen hallitukselle. Linjaus ohjaa Kepan vaikuttamistyötä asiassa.

Johdanto

Vuonna 2008 alkanut taluskriisi on lisännyt keskustelua veropolitiikasta ja vero-oikeudenmukaisuudesta. Erityisesti rahoitusmarkkinoiden läpinäkyvyyden puute ja epävakaus ovat olleet politiikan keskiössä. Kriisi on paljastanut monen pankin piilottaneen riskisijoituksiaan veroparatiiseihin. Läpinäkyvyyden puute on myös mahdollistanut, että globaalista etelästä virtaa pääomaa veroparatiiseihin ja valtioihin, joissa on tiukka salaisuuslainsäädäntö¹. Pääomapaon taustalla on useimmiten lain puitteissa toimivia monikansallisia yrityksiä mutta myös korruptiota ja rikollisuutta. Samalla rahoittajat ovat taantuman takia leikanneet kehitysapua, mikä puolestaan on kasvattanut tarvetta kehitysmaiden omavaraisuuden lisäämiselle.

Lisäksi rahoitusmarkkinoiden heilahtelut ovat koetelleet koko maailmaa. Yhtenä ratkaisukeinona taluskriisien ehkäisemiseksi tulevaisuudessa on ehdotettu globaalia rahoitusmarkkinaveroa, jolla säänneltäisiin markkinoita ja estettäisiin lyhytjänteistä keinottelua. Verotus toisi myös merkittävät tulot, joilla voitaisiin rahoittaa esimerkiksi taluskriisin seurauksena lisääntyneen köyhyyden vähentämistä.

1. Mikä vero-oikeudenmukaisuus?

Oikeudenmukaisen verotuksen tavoitteiksi voidaan tiivistää:

- Julkisen varallisuuden lisääminen
- Varallisuuden uudelleenjako
- Markkinoiden sääntely ja ohjaus talouden ennakoitavuuden lisäämiseksi
- Kansalaisten edustuksellisuus (eng. Representation).

Vero-oikeudenmukaisuus on periaate, jonka mukaan veroja kerätään ja verotuloja käytetään. Se tarkoittaa myös mahdollisimman läpinäkyvää ja demokraattista (maailman)taloutta sekä tasa-arvoista tulonjakoa, joka on oleellinen lähtökohta kestäväälle kehitykselle. Oikeudenmukainen veronkanto perustuu maksukykyyn ja verotulojen käyttö tarpeeseen.

Vero-oikeudenmukaisuudessa on myös kysymys vallasta. Monen suuryrityksen liikevaihto on suurempi kuin lukuisten valtioiden BKT ja niillä on suhteettomasti valtaa globaalien verokäytäntöjen määrittelyssä kansalaisten sijaan. Eri maita verrattaessa kehitysmailla puolestaan on usein vähiten sananvaltaa globaalien veropolitiikan luomisessa. Nykyinen globaali veropolitiikka on aikamme ilmentymä: valtiot eivät ole pysyneet taloudellisen globalisaation tahdissa määrittelemässä toimivia sääntöjä, ja globaalien etelän maat kaikista vähiten.

¹ Näitä maita kutsutaan myös nimellä ”salaisuusvaltio”. Salaisuusvaltioissa on toimeenpantu lainsäädäntöä, joka mahdollistaa yritys- tai pankkitiliomistajuuteen liittyvien tietojen täyden salaamisen.

Kepan verolinjaus

2 (7)

Vero-oikeudenmukaisuudella viitataan yleensä kolmeen tematiikkaan:

- 1) Veroparatiisitalous, jossa yritykset ja yksilöt kätkevät varojaan salaisuusvaltioihin ja välttävät verottamista, ja lisäävät siten "tavallisten ihmisten" verotaakkaa ja kehitysapuriippuvuutta. Tästä ilmiöstä käytetään usein nimikettä "pääomapako".
- 2) Kehitysmaiden verotuskapasiteetti ja mahdollisuudet toimivaan ja oikeudenmukaiseen veronkantoon ja verotulojen käyttöön, jotta maat voisivat lisätä omavaraisuuttaan, vastuutaan ja omistajuuttaan kehityksestään.
- 3) Globaalit verot, joilla lisätään maailmantalouden vakautta, vähennetään erityisesti kehitysmailla haitallisia markkinaheilahteluja ja kanavoidaan lisää tuloja kehitys- ja ilmastotyölle. Näitä ovat esimerkiksi erilaiset ilmastoon liittyvät haittaverot ja rahoitusmarkkinaverot, joilla pyritään ratkaisemaan kaikille yhteisiä, globaaleja ongelmia.

2. Globaali veroparatiisitalous

Maailmassa on noin 70 veroparatiisia, joihin pakenee vuosittain globaalista etelästä veronalaista pääomaa jopa 1 000 miljardin dollarin edestä. Summa on noin 9-kertaisesti kehitysavun määrä.² Kehitysmailla veronkierto ja -välttely on erityisen ongelmallista siksi, että niiden verotulot ja omavaraisuusaste ovat jo ennestään matalat, eikä valtioilla ole varaa tuottaa kansalaisilleen elintärkeitä peruspalveluita tai infrastruktuuria. Lisäksi niiden verohallinnon kapasiteetti on usein hyvin rajallinen. Ongelma on kuitenkin globaali. Esimerkiksi Suomesta veroparatiiseihin karkaa yritysten siirtohinnoittelun väärinkäytön takia 320 miljoonaa euroa vuodessa. Maailmanlaajuisesti veroparatiiseissa arvioidaan olevan yli 20 biljoonaa dollaria yksityishenkilöiden omaisuutta.³

Veroparatiisille ei ole mitään virallista määritelmää. Niitä kuitenkin yhdistää matala veroaste ja tiukka salaisuuslainsäädäntö.

Yritysten laillisella verosuunnittelulla ja laittomalla veronkierrolla ansaitsemat voitot kattavat yli puolet veroparatiiseihin virtaavasta pääomasta. Yritystoiminnan lisäksi pääomapaon taustalla on rikollista toimintaa, kuten huume- ja ihmiskauppaa (noin 30 prosenttia), sekä korruptiota (3-5 prosenttia). Veroparatiisitalous on tärkeä osa niin sanottua korruption *tarjontaa*, jonka pankkien, yritysten ja erilaisten konsulttien tarjoamat "veroparatiisipalvelut" mahdollistavat.

Koska niin suuri osa pääomapaosta johtuu monikansallisista yrityksistä, ovat ne keskeisessä asemassa veroparatiisitaloutta tarkasteltaessa. Ensisijaisesti yritykset maksavat kehitysmaissa vain hyvin vähän veroja, jos ollenkaan. Valtioiden välinen kilpailu ulkomaisista sijoituksista on johtanut siihen, että ne tarjoavat yrityksille kohtuuttoman hyviä veroetuja (lisää kappaleessa 3). Lisäksi yritystoiminnalle on luontaista pyrkiä minimoimaan verokustannukset. Yrity maailma kutsuu sitä verosuunnitteluksi, mutta oikeampi nimitys olisi usein verovälttely.

Monikansallisten yritysten laaja tytäryhtiöverkko mahdollistaa voittojen siirtämisen yrityksen sisällä maihin, joissa veroja peritään vähän. Jopa 60 prosenttia kansainvälisestä kaupasta

² Global Financial Integrity (2012): Illicit Financial Flows from Developing Countries: 2001-2010. A December 2012 Report from Global Financial Integrity: <http://iff.gfintegrity.org/iff2012/2012report.html>

³ Tax Justice Network (2012): *The Price of Offshore Revisited* (http://www.taxjustice.net/cms/upload/pdf/Price_of_Offshore_Revisited_120722.pdf)

Kepan verolinjaus

3 (7)

käydäänkin monikansallisten yritysten sisällä, ei niiden välillä. Veroparatiiseissa sijaitsevat tytäryhtiöt ovat usein niin sanottuja holding-yhtiöitä, joiden ainoa tehtävä on yrityksen muiden tytäryhtiöiden omistaminen ja niistä saatujen osinkotulojen kerääminen. Yleinen keino välttää veroilta on siirtohinnoittelun väärinkäyttö ali- tai ylihinnonnoittamalla tuotteita. Tuonti- tai vientituotteiden arvo saadaan todellista korkeammaksi tai matalammaksi myös antamalla väärää tietoa niiden laadusta, luokituksesta tai määrästä. Yritykset voivat myös ilmoittaa kuvitteellisia kaupp- ja kustannuseriä, joista maksetaan, vaikkei tuotteita tai kustannusta todellisuudessa olisi olemassakaan. Tällä tavalla yritys voi pienentää voittoaan korkean verotuksen maissa.

Monet järjestöt ja asiantuntijat ovat ehdottaneet läpinäkyvyyden lisäämistä ratkaisuksi veroparatiisitalouden kitkemiselle. Vaatimalla monikansallisilta yrityksiltä maakohtaista kirjanpitoa, takaamalla julkinen tiedonsaanti veroparatiisiyritysten ja -pankkitilien todellisista omistajista ja pyrkimällä monenkeskiseen, automaattiseen verotietojen vaihtoon maiden välillä, nostettaisiin kynnyistä harjoittaa veroparatiisitoimintaa.

Maailman veropolitiikan säännöt sanelee tänä päivänä teollisuusmaiden talousjärjestö OECD. Järjestön puitteissa on muun muassa laadittu mallit maiden välisille verosopimuksille, tehty säännöt siirtohinnoittelulle ja koottu mustaa listaa veroparatiiseista. Rikkaat maat ja maiden koalitiot, myös Suomi ja EU, määrittelevät järjestön tärkeimmäksi toimijaksi kansainvälisessä veropolitiikassa.

Myös YK toimii verokysymyksissä. Sen verokomitea on YK:n talous- ja sosiaalineuvosto ECOSOCin alainen asiantuntijakomitea. Asiantuntijoista koostuva komitea tarkastelee verosopimuksia, verojen välttelyä, veronkiertoa ja pääomapakoa, edistää kansainvälistä verotusyhteistyötä ja tukee kehitysmaiden veroviranomaisia. Komiteassa on 25 jäsentä, joista 10 tulee rikkaista valtioista ja 15 kehitys- ja siirtymätalousmaista. Komitea on kuitenkin erittäin heikosti resurssoitu ja monet valtiot suhtautuvat vastahakoisesti sen toiminnan vahvistamiseen.

Monet kansalais- ja asiantuntijajärjestöt ovat jo vuosien ajaneet YK:n verokomitean roolin ja mandaatin vahvistamista. Niiden mukaan OECD:n heikkous on erityisesti se, että kehitysmailla ei ole kattavaa edustusta järjestössä ja että se on ollut tehoton veroparatiisitalouden kitkemisessä. Esimerkiksi sen määrittelemät kansainväliset siirtohinnoittelusäännöt ovat monelta osin vanhentuneet, eikä kehitysmailla ole resursseja valvoa sääntöjen noudattamista. Lisäksi OECD:n verosopimusmalli perustuu säännölle, jonka mukaan yritysten kotimaalla on suurin verotusoikeus. YK:n vastaavassa mallisopimuksessa suositetaan sen sijaan niin sanottua lähdemaaverotusta, jonka painopisteenä on investoinnin vastaanottavan maan verotusoikeus. Tämä periaate on kehitysmailla tärkeä.

Kepan suositukset Suomen hallitukselle:

- **Veroparatiisien suitsiminen:** Suomen tulee edistää veroparatiisitalouden loppumista laajasti eri kansainvälisten järjestöjen kautta ja johdonmukaisesti kaikilla politiikan aloilla.
- **Julkisten varojen eettisyys:** Suomen tulee taata, ettei julkisia varoja sijoiteta veroparatiiseihin tai ettei julkisin varoin tueta veroparatiiseissa toimivia yrityksiä.
- **Läpinäkyvyyden lisääminen:** Suomen tulee ajaa monikansallisten yritysten maakohtaista kirjanpitoa kansalliseksi ja kansainväliseksi standardiksi, taata julkinen tiedonsaanti

Kepan verolinjaus

4 (7)

- veroparatiisiyritysten ja -pankkilien todellisista omistajista ja pyrkiä edistämään monenkeskeistä automaattista verotietojen vaihtoa.
- **YK:n verokomitea:** Suomen tulee ajaa YK:n verokomitean aseman vahvistamista hallitustenväliseksi elimeksi ja sen resurssien lisäämistä.
 - **Kansainväliset järjestöt:** Suomen tulee ajaa ongelman ratkaisemiseksi vaadittavia aloitteita laajasti kansainvälisillä foorumeilla, kuten YK:ssa, Maailmanpankissa, IMF:ssä, WTO:ssa ja OECD:ssä.
 - **Kehitysmaiden edustuksellisuus:** Suomen tulee huomioida kehitysmaiden tarpeet toimivien verojärjestelmien luomisessa ja edistää maiden välistä, tasapuolista edustuksellisuutta globaalissa veropolitiikassa.
 - **Tutkimustyö:** Suomen tulee tukea lisätutkimusta veroparatiisitalouteen liittyvistä ongelmista ja monikansallisten yritysten oikeudenmukaisesta ja tehokkaasta verotuksesta.

3. Kansallinen veropolitiikka globaalissa etelässä

Monikansallisten yritysten verojärjestelyiden, rikollisuuden ja korruption lisäksi monien maiden hallinnolliset ongelmat ovat syynä keräämättä jääviin verotuloihin. Verotulot vastaavat hyvin pientä prosenttiosuutta kehitysmaiden bruttokansantuotteesta, koska verolähteitä on vähän. Monissa maissa verojärjestelmät ovat regressiivisiä eikä progressiivisiä, joka ylläpitää eriarvoisuutta. Lukuisat kansalaisjärjestöt etenkin globaalissa etelässä ovat painottaneet, että progressiiviseen verojärjestelmään siirtyminen olisi tärkeää, koska sillä tavalla veronkanto perustuisi maksukykyyn ja olisi oikeudenmukaisempaa.

Mikäli kehitysmaat pystyisivät keräämään edes kansainvälisesti yleisesti hyväksytyn ”minimitason” eli 15 prosenttia bruttokansantuotteestaan veroina, niiden vuotuiset tulot kasvaisivat vähintään 136 miljardilla eurolla. Summa ylittää kansainvälisen kehitysavun vuosittaisen määrän ja riittäisi paikkaamaan vuosituhattavoitteiden rahoitusvajeen.⁴ Afrikassa edistys vuosituhattavoitteiden suhteen korreloi sen kanssa, kuinka suuren osuuden bruttokansantuotteesta verotulot muodostavat.⁵ Monissa maissa kansalaisten turhautuminen kehitysapuriippuvuutta kohtaan on kasvanut ja paineet lisätä omavaraisuutta lisääntyneet. Tämä on ollut tyypillistä maissa, joissa tehty suuria luonnonvaralöydöksiä viime vuosina.

Yhtenä olennaisena ongelmana on monien kehitysmaiden veroviranomaisten riittämättömät resurssit kerätä veroja tehokkaasti. Lisäksi useimmissa kehitysmaissa on paljon epävirallista taloudellista toimintaa, jota verotetaan vähän tai ei lainkaan. Ongelmana on myös tiedon puute. Jos kansalaiset voisivat valvoa ja osallistua keskusteluun siitä, mihin verotulot käytetään, olisi todennäköistä, että heillä olisi parempi motivaatio edistää oikeudenmukaisempaa veropolitiikkaa. Korruptiosyytteiden takia monilla on myös heikko usko verojärjestelmään. Parempi taloushallinto ja kansalaisyhteiskunnan aktiivisuus voisivat parantaa kehitysmaiden veronkantoa huomattavasti.

Myös kaikkialla kiihtynyt valtioiden välinen kilpailu yritysten investoinneista on heikentänyt

⁴ Action Aid (2009). Accounting for poverty: How international tax rules keep people poor. Ladattavissa osoitteessa www.actionaid.org.uk/doc_lib/accounting_for_poverty.pdf

⁵ Africa Tax Spotlight nr 4, 2010. *Tax Justice is the missing ingredient in achieving the MDGs.* <http://ebookbrowse.com/africa-tax-spotlight-4th-edition2-pdf-d358759697>

Kepan verolinjaus

5 (7)

kehitysmaiden mahdollisuuksia kerätä veroja viime vuosikymmeninä. Monet kehitysmaat ovat perustaneet alueilleen alhaisen verotuksen vapaatuotantoalueita tai räätälöineet yrityksille muita "helpotuksia". Ne houkuttelevat yrityksiä esimerkiksi vapauttamalla ne lähdeverosta tai tarjoamalla muita verohelpotuksia. Tämän kaltainen verokilpailu on valitettavasti kiihtynyt kaikkialla maailmassa.

Maailmanpankki ja IMF ovat pitkään kannustaneet maita kilpailemaan keskenään, koska ne ovat pitäneet ulkomaisten sijoitusten haalimista verokilpailun avulla toimivana kehitysstrategiana. Toisaalta painetta tulee myös siitä, että monikansalliset yritykset kilpailuttavat valtioita aktiivisesti toisiaan vastaan. Todellisuudessa verokilpailu ei kuitenkaan aina kasvata ulkomaisia investointeja, mutta sen kielteiset vaikutukset ovat kiistattomat. Esimerkiksi Nicaragua menettää vuosittain yli viisi prosenttia bruttokansantuotteestaan verohelpotusten takia.⁶ Tansaniassa valtion tarkastusvirasto on todentanut, että vuosina 2011/2012 yritysten verohelpotusten määrä oli noin 900 miljoonaa euroa. Tämä vastasi 13 prosenttia valtion budjetin koosta, oli enemmän kuin Tansanian vastaanottaman budjettituen määrä sekä valtion velan suuruus vuonna 2012.⁷ Verokilpailua on perusteltu sillä, että houkuttelemalla yrityksiä alhaisella verotuksella voidaan rakentaa pohjaa myös pitkäjänteisemmälle teollistumiselle. Lisäksi on uskottu, että vapaatuotantoalueiden tehtaot auttavat siirtämään tietotaitoa ja teknologiaa paikallisille työntekijöille. Tästä ei kuitenkaan ole selvää näyttöä. Pitkällä aikavälillä verokilpailu voi johtaa alkuperäisen tavoitteensa vastaisesti köyhyyden ja epätasa-arvon lisääntymiseen.

Rikkaat valtiot ovat viimeisen kymmenen vuoden aikana keventäneet yritysverotustaan köyhiäkin enemmän. Myös Suomi on lähtenyt tähän kilpajuoksuun mukaan. Kehitysmaiden keinot sopeutua verokilpailun paineisiin ovat kuitenkin huomattavasti rajoitetummat kuin rikkailla mailla. Palkkoja ja kulutusta on verotettava enemmän, jotta välttämättömät tulot saadaan keräytyksi. Kulutusverot nostavat esimerkiksi ruokatarvikkeiden hintoja, mikä vaikeuttaa köyhimpien asemaa. Liikaa kiristynyt palkkaverotus voi huonossa tapauksessa lisätä ihmisten verorasitetta suhteettomasti.

Tilannetta kärjistävät myös epäreilut kaupan säännöt. Köyhät maat ovat perinteisesti saaneet suuren osan tuloistaan tullimaksuista, joiden kerääminen on ollut mahdollista myös maissa, joissa epävirallisen talouden osuus on suuri. Maailmanpankki, IMF, WTO, EU ja teollisuusmaat ovat ajaneet rajuja tuontitullien alennuksia osana yleistä kaupan vapauttamista. Näin ollen valtioiden tulonlähteet ovat typistyneet entisestään.

Kepan suositukset Suomen hallitukselle:

- **Verohallintojen kapasitointi:** Suomen tulee kehitysyhteistyöllään tukea kumppanimaiden verohallintojen kehittämistä kansallisella ja alueellisella tasolla.
- **Hyvän hallinnon edistäminen:** Suomen tulee edistää hyvää ja avointa hallintoa kumppanimaissaan veropolitiikan toimivuuden lisäämiseksi.

⁶ Instituto de Estudios Estratégicos y Políticas Públicas (2012)
http://www.hacienda.gob.ni/documentos/documentos-mhcp/documentos-despacho-del-ministro/publicaciones/Propuesta_de_Concertacion_Tributaria2012-07-09-Presentacion_Oficial.pdf/at_download/file

⁷ Controller Auditor General's Central Government report 2011/2012 (<http://nao.go.tz/?p=750>) ja Budget speech 2012/13: (<http://www.mof.go.tz/mofdocs/budget/speech/HOTUBA%20YA%20BAJETI%202012-13%20%20-%20%20ENGLISH.pdf>)

Kepan verolinjaus

6 (7)

- **Verokilpailun suitsiminen:** Suomen tulee suitsia – ei kiihdyttää - verokilpailua johdonmukaisesti eri politiikan aloilla sekä kansainvälisissä järjestöissä.
- **Yritystukien verovastuu:** Suomi ei saa tukea kehitysyhteistyövaroin yritystoimintaa, joka pyrkii minimoimaan verovelvoitteensa kehitysmaissa.

4. Globaalit verot

Talous- ja ilmastokriisit ovat nostaneet globaalit verot osaksi ratkaisuvaihtoehtoja, joilla uskotaan olevan positiivisia rakenteellisia vaikutuksia ja tuottopotentiaalia. Valtiot eivät kuitenkaan tässäkään ole ehtineet globalisaation matkaan: maailmassa ei ole vielä käytössä ensimmäistään globaalia veroa ja EU:n tasollakin yhteiselle verotukselle on ollut paljon vastustusta. Globaaleille ongelmille tulisi kuitenkin esittää globaaleja ratkaisuja ja löytää huomattavia rahoitusmuotoja. Esimerkiksi rahoitusmarkkina- tai hiilidioksidiverolla voitaisiin vakauttaa, ohjata markkinakäyttäytymistä ja kerätä tarvittavaa tuottoa. (Kepan ilmastolinjauksessa käsitellään erilaisia ilmastorahoitukselle potentiaalisia veroja tarkemmin.)

Tällä hetkellä rahoitusmarkkinoiden verotus on lähes olematonta. Monen tutkijan ja lukuisten kansalaisjärjestöjen kanta on, että rahoitusmarkkinaverot (tunnetaan myös nimillä finanssitransaktiovero ja valuutanvaihtovero) olisi paras vaihtoehto verotuksen lisäämiseen. Tärkein perustelu verolle on, että sillä voidaan tehostaa ja vakauttaa finanssimarkkinoita ja vähentää riskialtista keinottelua. Lisäksi verolla saadaan finanssimarkkinat osallistumaan rahoitusmarkkinakriisin kustannuksiin. Tällä tavalla sillä saataisiin todennäköisesti aikaan tulojen oikeudenmukaisempaa uudelleenjakoa niin kansallisella kuin globaalillakin tasolla. Rahoitusmarkkinaverolla laajennettaisiin veropohjaa. Verolla on suuri tuottopotentiaali, joka selittyy rahoitusmarkkinoiden suurella koolla ja veron kattavuudella. Niin sanottu laaja rahoitusmarkkinaverot kattaisi osakekaupan, arvopaperikaupan, johdannaismarkkinat ja valuuttakaupan.

Pitkällä tähtäimellä olisi toivottavaa, että rahoitusmarkkinaverot otettaisiin käyttöön globaalisti. Kokemus kuitenkin osoittaa, ettei veron tarvitse olla maailmanlaajuinen ja ettei se hyvin suunniteltuna karkota sijoituksia. Erilaisia rahoitusmarkkinaverot on toteutettu ainakin 40 eri maassa jo vuosikymmenten ajan. Veron toteuttamiselle ei ole teknisiä esteitä, joten kysymys on siitä, millaisen rahoitussektorin me tulevaisuudessa haluamme. Haluammeko pitkän aikavälin kestävästä kehitystä tuottavan järjestelmän vai sellaisen, jossa lyhytjänteinen spekulatio hyödyttää reaalityöntekijöitä ja tavallisia ihmisiä vain hyvin vähän.

Kepan suositukset Suomen hallitukselle:

- **Gloaalien verojen käyttöönotto:** Suomen tulee liittyä mukaan ja ajaa laajan rahoitusmarkkinaveron käyttöönottoa Euroopassa ja globaalisti sekä ympäristöverojen käyttöönottoa esimerkiksi kasvihuonekaasupäästöjen vähentämiseksi.
- **Verotulojen tuotto:** Suomen tulee kanavoida globaaleista veroista saatavia tuloja kehitys- ja ilmastotyölle.

Kepan verolinjaus

7 (7)

5. Kansalaisyhteiskunta ja vero-oikeudenmukaisuus

Kansalaisyhteiskunnalla on tärkeä rooli vero-oikeudenmukaisuuden toteutumisessa. ”Ei verotusta ilman edustuksellisuutta” (eng. No taxation without representation!) on periaate, jonka juuret kantautuvat 1200-luvulle. Periaate korostaa demokratian tärkeyttä veropolitiikan oikeuttamiseksi niin paikallisella, kansallisella kuin alueellisellakin tasolla. Kansalaisjärjestöillä on tärkeä rooli globaalin ja kansallisen veropolitiikan muotoilussa ja ”vahtikoirina”. Sen lisäksi, että monet järjestöt tekevät ns. budjettiseurantaa verotulojen käytöstä, yhä suurempi määrä järjestöjä on viime aikoina kiinnittänyt huomioita myös siihen, mistä lähteistä valtioiden budjetti koostuu.

Kepa tukee jäsenjärjestöjään ja kumppaneitaan asiantuntijuudella, yhteyksillä kansainvälisiin verkostoihin ja koordinoimalla vero-oikeudenmukaisuutta koskeva vaikuttamistyötä. Kepa tuo niin sanottua etelän ääntä Suomessa käytävään keskusteluun vero-oikeudenmukaisuudesta ja lisää yhdessä jäsenjärjestöjen kanssa yleistä tietoisuutta vero-oikeudenmukaisuudesta. Kepa pyrkii omassa toiminnassaan välttämään veroparatiiseja ja kannustaa jäsenjärjestöjään samaan.

Kepan suositukset Suomen hallitukselle:

- **Kansalaisyhteiskunnan toimintamahdollisuudet:** Suomen tulee tukea kansalaisyhteiskunnan toimijoiden työtä vero-oikeudenmukaisuuden toteutumiseksi Suomessa ja globaalissa etelässä.
- **Kansalaisyhteiskunnan kapasiteetin vahvistaminen:** Suomen tulee tukea globaalin etelän kansalaisyhteiskunnan toimintaa, joka vahvistaa paikallista ja kansallista osallistavaa demokratiaa, ja viranomaisten ja päättäjien pitämistä vastuuvollisina.